Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . »	5,50
Τρίμηνος . . .	» 2.50	Τρίμηνος . . »	3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ.10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βυρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος — *Ἐν Ἀθήναις, 7 Μαρτίου 1915* — *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 14*

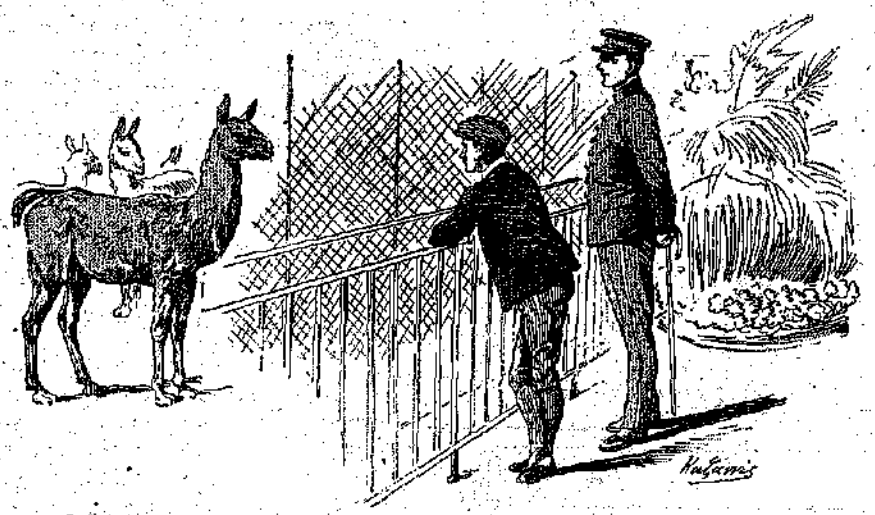

«Ὁ Ραούλ διεσκέδασε πολὺ εἰς τὸν Ζρολογικὸν Κῆπον...» (Σελ. 111, στ. α'.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑταιρείας, ὁ ὁποῖος συνώδευε τοὺς μετανάστας ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν, ἐνεφανίσθη τέλος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα συμπαθητικὸν νέον μὲ τὴν ἰδίαν κυανῆν στολήν.

— Κύριε πράκτορ, εἶπε χαλλιστὶ εἰς αὐτὸν τὸν ὑπάλληλον, ἰδοὺ τὸ παιδί, διὰ τὸ ὁποῖον σᾶς ὡμίλησα.

— Πολὺ καλά, ἀπεκρίθη ὁ νέος μὲ προθυμίαν. Ἐγὼ θὰ φροντίσω.

Καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν Ραούλ, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ τῷ εἶπεν εἰς τόνον γλυκύν:

— Μικρέ μου φίλε, θὰ ἔλθῃς μαζί μου στὸ ξενοδοχεῖο. Μὴ φοβᾶσαι τίποτα! Σοῦ ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ σὲ περιποιηθοῦν καὶ θὰ μείνῃς πολὺ εὐχαριστημένος. Πρέπει ὅμως νὰ εἶσαι καλὸς καὶ φίλεργος.

— Ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ ἐργασθῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ, καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, ἀφοῦ θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ εὕρω ἐργασίαν καὶ νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου.

— Τί αὐτὸ ἀκριβῶς εἴμεθα ἐδῶ! ἀπεκρίθη ὁ κοντὸς μελαγχροινὸς νέος, μειδιῶν πάντοτε.

Τὸ μειδίαμά του ὅμως ἐγίνετο ἐπὶ τέλους ὀχληρόν, διότι ἐφαίνετο μειδίαμα κατὰ παραγγελίαν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔλειπε κάπως ἡ εἰλικρίνεια.

Ὁ πλοίαρχος, μὲ ὅλας τὰς φροντίδας καὶ τὰς ἀσχολίας τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ηὗρε καιρὸν νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ παραχαιρετήσῃ θερμῶς τὸν μικρόν του ἐπιβάτην. Μαζί του παρουσιάσθη κ' ἕνας ναύτης, κρατῶν ἕνα μπαοῦλο καὶ δύο βαλίζας, τὰς ὁποίας ὁ Ραούλ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως.

— Αὐτὰ εἶνε τὰ πράγματα τοῦ ἀποθανόντος Τορπέν, εἶπεν εἰς τὸν ἀργεντινὸν ὑπάλληλον. Ἐὰν δὲν ζητηθοῦν ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του, θὰ τὰ κληρονομήσῃ ὁ Ραούλ.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ πράκτωρ. Καὶ τώρα, μικρέ μου φίλε, ἔλα μαζί μου.

Ὁ Ραούλ, ἀφοῦ ἔσφιξεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ χέρι τοῦ πλοιάρχου, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν «Πάμπαν», ἀκολουθῶν τὸν ὁδηγόν του.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Μεταναστῶν.

Μόλις ἐπέρασε τὴν γέφυραν, εὑρέθη ἐπὶ τῆς προκυμαίας ἐν τῷ μέσῳ πάλιν μεταναστῶν.

Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τεσσάρων-πέντε πρακτόρων, ὁμοίων μ' ἐκεῖνον ποῦ συνώδευε τὸν Ραούλ, ὁ ὅμιλος διηυθύνθη πεζῇ πρὸς ἓν μεγάλον κτίριον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἔδειχναν μὲ τὸ χέρι, ἐγειρόμενον εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων μόλις μέτρων ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἀπεβιβάσθησαν.

Αἱ ἀποσκευαὶ ἠκολούθουν φορτωμέναι εἰς κάρρα.

Πολλοὶ μετανάσται, μὴ ἔχοντες ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Ἑταιρείας, δὲν ἠθέλησαν νὰ φέρουν τὰς βαλίζας των ἢ τοὺς σάκκους των κ' ἐβάδιζαν ἐπιπόνως, σηκώνοντες αὐτοὺς εἰς τὴν ῥάχιν. Ἐξ ἄλλου ἐπεβράδυναν τὴν πορείαν τοῦ ὁμίλου καὶ τὰ μικρὰ παιδία, τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες ἔσυραν κατόπιν των.

Οἱ πράκτορες, διεσπαρμένοι ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεταναστῶν, τοὺς ἐνεθάρρυναν εἰς διαφόρους γλώσσας, διότι καθεὶς εἶχεν ἀναλάβῃ ἀπὸ μίαν ἐθνικότητα. Οὕτως ἄλλοι ὡμίλουν ἰταλικά,

«Οἱ φύλακες τὸν ἐσταμάτησαν...» (Σελ. 111, στ. β'.)

ἄλλοι γαλλικά, καὶ ἄλλοι ρωσσικὰ ἢ τουρκικά.

Ἔφθασαν οὕτω πρὸ τοῦ μεγάλου ἐκείνου λευκοῦ κτιρίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεγινώσκετο ἡ ἱσπανικὴ ἐπιγραφή:

HOTEL DE LOS EMIGRANTES

Οἱ ἐπιβάται τῆς «Πάμπας» ὡδηγήθησαν εἰς μίαν μεγάλην αὐλὴν μὲ ἰσχυὰ δένδρα, ὅπου τοὺς ἄφησαν μίαν στιγμὴν οἱ πράκτορες, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ γραφεῖα καὶ νὰ πάρουν τοὺς καταλόγους. Ἄλλοι μετανάσται, ἀφιχθέντες δι' ἄλλων ἀτμοπλοίων, ἐπερίμεναν ἐπίσης· καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἐκωττάζοντο μὲ περιέργειαν, δυσπιστίαν καὶ ἀνησυχίαν.

Ὁ Ραοὺλ δὲν εἶχεν ἀφίσῃ καθόλου τὸν ὁδηγόν του, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο σενιὸρ Λοπέζ. Μετ' ὀλίγον οἱ πράκτορες ἐπέστρεψαν μὲ τοὺς καταλόγους καὶ ἤρχισαν νὰ τοὺς φωνάζουν. Ἐπὶ μίαν σχεδὸν ὥραν ἀντηχοῦσαν τὰ παραδοξότερα ὀνόματα, ἱσπανικὰ εἰς έζ, ἰταλικὰ εἰς ί, ρωσσικὰ εἰς ὤφ καὶ τουρκικὰ εἰς ίν. Ὅταν ἠκούσθη τὸ ὄνομα τοῦ Ταοπέν, κάποιος ἀπεκρίθη σιγά:

— Μουέρτο ἀ μπόρντο, (ἀπέθανεν εἰς τὸ πλοῖον).

Κατόπιν ἐφώναξαν τὸν Ραοὺλ Δελακούρ.

— Παρών! ἀπεκρίθη ὁ μικρός.

«Ὁ Ραοὺλ ἦτο ἐλεύθερος!»

Ἀμέσως ὁ ὁδηγὸς τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Διασχίσαντες ἓν ἀπέραντον ὑαλοσκεπὲς χώλλ, τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι ἦσαν σκεπασμένοι μὲ εἰδοποιήσεις, σχέδια, γεωγραφικοὺς χάρτας, ὀνόματα ἀποικιστῶν κλπ., ἔφθασαν εἰς τὸ εἰδικὸν κτίριον, ὅπου ἦσαν τὰ λουτρά. Ἐκεῖ ὁ ὁδηγὸς εἶπεν εἰς τὸν Ραοὺλ μὲ τὸ αἰώνιον μειδίαμά του:

— Τώρα, μικρέ μου, θὰ κάμῃς τὸ λουτρό σου καὶ ὕστερα θὰ σὲ ὁδηγήσουν στὴν τραπεζαρία νὰ φᾷς.

— Μὰ ἐγὼ ἔκαμα λουτρὸ σήμερα τὸ πρωΐ στὸ ἀτμόπλοιο! διεμαρτυρήθη ὁ Ραοὺλ.

— Δὲν πειράζει, ἀπεκρίθη ὁ σενιὸρ Λοπέζ. Ἔστι εἶνε ὁ κανονισμός.

Ὁ Ραοὺλ ὑπέκυψε, χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ἄλλο, ἔκαμε πάλιν τὸ λουτρόν του (*) καὶ ἄλλαξε ἀσπρόρουχα. Κατόπιν ἐξῆλθεν εἰς τὸν προθάλαμον, ὅπου ἀνὰ δύο ἢ ἀνὰ τρεῖς ἔρθαναν καὶ ἄλλοι μετανάσται, ὑποβληθέντες ἐπίσης εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ λουτροῦ.

Ἰατροί, γνωριζόμενοι ἀπὸ τὰς λευκάς των βλούζας, ἐπηγαινοήρχοντο ἀνάμεσα εἰς τὸ πλῆθος καὶ ἐξήταζον τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην, προπάντων τὰ παιδιά, ποὺ εἶχαν ὑποφέρῃ στὸ ταξεῖδι.

Ὁ Ραοὺλ, ἀπαλλαχθεὶς πρὸς στιγμὴν τῆς ὀχληρᾶς κηδεμονίας τοῦ φίλου του Λοπέζ, περιεφέρετο μόνος εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο ξενοδοχεῖον, ἐδιάβαζε τὰς τοιχοκολλημένας εἰδοποιήσεις κ' ἔβλεπε μὲ χαρὰν τυφ, ὅτι ποντοῦ, εἰς τὴν Κορδόβαν, εἰς τὸ Σακό, εἰς τὴν Παταγονίαν, ἐζητοῦσαν ἀποίκους.

«Καλὰ ἔκαμα, ἐσκέφθη, ποῦ δὲν ἄκουσα ἐκείνους ποῦ ἤθελαν νὰ μὲ γυρίσουν στὴ Γαλλία. Ὁ καϋμένος ὁ Τορπὲν εἶχε δίκηο. Μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἐδῶ κ' ἕνα παιδὶ σὰν ἐμέ. Ἄλλως τε ὁ κ. Λοπὲζ μ' ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἐντὸς πέντε ἡμερῶν, θὰ μὲ στείλουν σὲ κομμιὰ ἀποικία».

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησεν ἕνα κουδούνι καὶ ὁ Ραοὺλ εἶδε τοὺς μετανάστας διευθυνομένους πρὸς τὰς μεγάλας αἰθούσας, αἱ ὁποῖαι εἶχον θύρας ἐπὶ τοῦ κήπου καὶ μέσα τραπέζας στρωμένας. Ὅλοι ἐφαίνοντο εὐχαριστημένοι, ἀναζωογονημένοι ἀπὸ τὸ λουτρόν, γεμᾶτοι ὄρεξιν. Μετ' ὀλίγον ὅλοι αἱ θέσεις τῶν ἑστιατορίων κατελήφθησαν καὶ λευκοφόροι ὑπηρέται ἤρχισαν νὰ σερβίσουν εἰς πελωρίας σουπιέρας καὶ ἁπλώδας τὸ ἐθνικὸν φαγητὸν πουτσέρο, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε παρὰ κρέας βοαστὸ μὲ ἄφθονα χόρτα.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἤξερε ποῦ νὰ καθήσῃ, ὅταν εἶδε τὸν Λοπὲζ νὰ τῷ κάμνῃ νεύματα. Ἐπλησίασε κ' ἐκάθησεν εἰς μίαν θέσιν, ποῦ τοῦ εἶχε φυλάξῃ ὁ ὁδηγός.

Ἔφαγε μὲ ὄρεξιν (**) καὶ ἀμέσως ἐσηκώθη ζαλισμένος ἀπὸ τὸν φοβερὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἔκαμναν οἱ γευματίζοντες μετανάσται. Ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου εἶδε σταθμεύοντα πέντε-ἓξ αὐτοκίνητα.

Πρὶν ἐρωτήσῃ, ὁ Λοπέζ, ὁ ὁποῖος εὑρέθη πάλιν πλησίον του, τῷ ἐξήγησεν.

— Εἶνε γιὰ τὸν περίπατο τῶν μεταναστῶν. Ὅλα δικά μας!

— Ἀλήθεια; ἐξεπλάγη ὁ Ραοὺλ· θὰ πᾶμε τώρα μὲ αὐτοκίνητο;

— Βεβαιότατα! ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός· μπορεῖς νὰ μπῇς 'ς ὅποιο θέλεις καὶ νὰ διαλέξῃς τὴ θέσι σου πρὶν ἔλθουν οἱ ἄλλοι. Νὰ καθήσῃς σὲ ἄκρη, γιὰ νὰ βλέπῃς καλλίτερα.

Ὁ Ραοὺλ ἔσπευσε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς πληροφορίας, καὶ ἀγέβη εἰς ἓν αὐτοκίνητον. Μόλις ἐξησφάλισε τὴν θέσιν του, τὸ πλῆθος τῶν μεταναστῶν ἔκαμεν ἔφοδον. Εἰς ὀλίγα λεπτὰ καὶ τὰ πέντε ἀμάξια ἐγέμισαν ποῦ νὰ μὴ χωρῇ πλέον «οὔτε βελόνα». Καὶ ἀδέησε νὰ ἐπέμβουν οἱ πράκτορες, διὰ νὰ πείσουν κρύνουν ὅσους δὲν ἐπρόφθασαν νὰ εὕρουν θέσιν.

Τὰ κατάφορτα αὐτοκίνητα ἐξεκίνησαν ὑπὸ τὰς φωνὰς καὶ τὰ ἄσματα τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐχαίροντο σὰν παιδιά, ποῦ ἐπήγαιναν «αὐτοκινηταδα» δοσπάναις τῆς Ἑταιρείας. Ὁ σενιὸρ Λοπὲζ ἀνεφερίχθη εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ σωφέρ, πλησίον τοῦ Ραοὺλ, διὰ νὰ τῷ ἐξηγῇ τὰ περίεργα ποῦ θὰ ἔβλεπαν.

Ἐξῆλθον ἀπὸ τὸν λιμένα, διέσχισαν τὴν συνοικίαν Παζέο ντὲ Τζούλιε, ἐσταμάτησαν ὀλίγον πρὸ τῶν πρατηρίων, ὅπου ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν τῶν μεταναστῶν αἱ περίφημοι ἀργεντινοὶ δερμάτινοι ζῶνοι μὲ τὰ πολλαπλᾶ θυλάκια καὶ μὲ τὰς θήκας διὰ τὸ ρεβόλβερ καὶ τὸ μαγαῖρι, — εἰσῆλθον εἰς τὴν κεντρικὴν ὁδὸν Ρεκονκίστα, ὅπου τὰ καταστήματα τῶν διαφόρων Τραπεζῶν, ἱσπανικῆς, γαλλικῆς, ἰταλικῆς, γερμανικῆς, ἐπέρασαν τὴν ὁδὸν Φλορίντα, ὅπου εἶδαν τὰ πολυτελέστερα μαγαζιά, ἀπὸ ἐκεῖ διέσχισαν τὰς μεγάλας ἀρτηρίας Σάντα-Φὲ καὶ Καλλάο, καὶ ἔφθασαν τέλος εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον, κάτω, εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ἰταλίας.

Οἱ μετανάσται ἔλαβαν τὴν ἄδειαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν Κῆπον καὶ νὰ γνωρίσουν τὰ ζῷα τοῦ τόπου: τὰς στρουθοκαμήλους, τοὺς γουανάκους καὶ τοὺς πούμους, εἶδος μικρῶν λέοντων ἐκφυλισμένων καὶ σχεδὸν ἡμέρων, ποῦ ἀφθονοῦν εἰς τὰ δάση τοῦ Σακό.

Ὁ Ραοὺλ, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν πάντοτε τοῦ Λοπέζ, διεσκέδασε πολὺ εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον, ὁ ὁποῖος μετὰ τοῦ Βοτανικοῦ ἀποτελεῖ τὸ τερπνότερον μέρος τῆς ἀργεντινῆς πρωτευούσης. Κατόπιν ἀνέβησαν πάλιν εἰς τ' αὐτοκίνητα καὶ διέσχισαν τὸ ἀριστοκρατικὸν Παλέρμο, τὴν ὥραν ἀκριβῶς ποῦ ἐγίνετο ὁ τακτικὸς περίπατος, τὸ περίεργον κόρσο τῶν πλουσίων κατοίκων τοῦ Βουένος-Αὔρες. Δὲν ἔβλεπες παρὰ ἀμάξια μὲ κυρίας ἐνδεδυμένας πολυτελέστατα ὡς διὰ χορόν.

Ἤρχισαν πλέον νὰ ἀνάπτωνται τὰ φανάρια, ὅταν ταυτοκίνητα τῶν μεταναστῶν ἐπέστρεψαν διὰ τῆς λεωφόρου Ἀλβεάρ. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι ἐφαίνοντο καταγοητευμένοι ἀπὸ τὸν ὡραῖον περίπατον. Εἶχον ἰδῇ τόσα πράγματα, τόσα πλούτη, τόσην μεγαλοπρέπειαν! Τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς των εἰς τὴν Ἀργεντινὴν, εἶχον οὕτω μίαν εὐχάριστον καὶ ἀλησμόνητον ἐντύπωσιν, κατὶ ποῦ ἐδυνάμωνε τὸ θάρρος των καὶ τὸν πόθον νὰ ἐργασθοῦν, διὰ νὰ πλουτήσουν. Καὶ αὐτὸς βέβαια ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς Ἑταιρείας, ἡ ὁποία κατέβαλλε τὰ ἔξοδα τοῦ περιπάτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ!

Ὁ ἀπαραίτητος σενιὸρ Λοπέζ.

Ἀπὸ ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν μεταναστῶν, ἕνας μόνον δὲν παρεσύρθη ἀπὸ τὸν θαυμασμὸν καὶ διετήρησε τὴν ὀξυδέρκειάν του, ὁ φίλος μας Ραοὺλ.

Ἀνεγνώριζεν, ὅτι ἡ φιλοξενία καὶ ἡ περιποίησις εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Μεταναστῶν ἦτο ἄμεμπτος· ἠσθάνετο ὅμως, ὅτι δὲν ἦτο ἐγκάρδιος, εἰλικρινής. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὑπάλληλοι ἐπερι-ποιοῦντο τοὺς μετανάστας, διότι τοιαύτην εἶχον διαταγήν. Τοῖς τὸ ἐπέβαλλεν ἡ Ἑταιρεία.

Ἐκτὸς τούτου, εἰς τὸ μέγα ἐκεῖνο κατάστημα τοῦ ἔλειπε τὸ κυριώτερον, ἡ ἐλευθερία. Τῷ ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο κλεισμένος εἰς κανένα λύκειον. Γνωρίζομεν δὲ ὅτι ὁ φίλος μας Ραοὺλ ἦτο καλλιτεχνικὴ φύσις ἀνεξάρτητος, ἡ ὁποία δὲν ὑπέφερε πολὺ τοὺς περιορισμούς. Διὰ τοῦτο δὲν τῷ ἤρεσεν ἡ ζωὴ εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον. Ἡ διαρκὴς ἐπίβλεψις τοῦ κ. Λοπὲζ τὸν ἐστενοχωροῦσε καὶ τὸ αἰώνιον μειδίαμά του τὸν παρώξυνε. Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ χωρισθῇ ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ πετάξῃ ἐλεύθερος μὲ τὰ ἴδιά του πτερά.

«Δὲν ἔφυγα ἀπὸ τὸ Σανλί, ἐσυλλογίζετο, γιὰ νὰ φυλακισθῶ σὲ σχολεῖο. Ὁ κ. Λοπὲζ θέλει νὰ μὲ στείλῃ σὲ μιὰ ἀποικία, ὅπου, καθὼς φαίνεται, θὰ μὲ περιποιοῦνται καλά, ἀλλὰ ὅπου θὰ μὲ ὑποχρεώνουν νὰ ἐργάζωμαι ἀπὸ τὰς ἕξι ὡς τὰς ἕνδεκα καὶ ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὡς τὰς ἕξι. Θὰ μὲ βάλουν, μοῦ εἶπε, νὰ κάνω πηλό. Θέλουν νὰ μὲ κάμουν κτίστη! Καλὰ ὅλ' αὐτά, μὰ δὲν μ' ἐρώτησαν κ' ἐμένα. Ἐγὼ ἤλθα στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ ζήσω ἐλεύθερος καὶ νὰ καλλιεργήσω, ἂν μπορέσω, τὸ τάλαντόν μου. Ἂν εἶνε νὰ κάμω ἄλλο, καλλίτερα νὰ ἔμενα γραφεὺς στὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ κ. Δυφοῦρ!».

Ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸν περίπατον καὶ μόλις κατέβη ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, διηυθύνθη πρὸς τὴν ἔξοδον, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπάγῃ νὰ περιπατήσῃ μόνος του ὑπὸ τὰς ἀψίδας τοῦ Παζέο ντὲ Τζούλιο, τὸ ὁποῖον, καθὼς εἴπαμεν, εὑρίσκετο πλησίον τοῦ Ξενοδοχείου.

Αἱ ζῶναι, τὰ πιστόλια καὶ τὰ μαχαίρια, ποῦ εἶχεν ἰδῇ ἐκεῖ εἰς τὰ μαγαζιά, τὸν ἔβαλαν εἰς πειρασμόν, κ' ἐπιθυμοῦσε τῶρα νὰ ἐξοδεύσῃ μέρος ἀπὸ τὰ τριακόσια φράγκα, ποῦ ἀποτελοῦσαν ὅλην του τὴν περιουσίαν. Τὰ χρήματα αὐτὰ αἱ θεῖαι του τοῦ τὰ εἶχαν ραμμένα εἰς τὸ πανταλόνι του. Ἐσκέπτετο ὅμως, ὅτι θὰ ἦταν πλέον ἀσφαλῆ, ἂν τὰ ἔβαζε μέσα εἰς μίαν ζώνην ἀπὸ τὰς θαυμασίας ἐκείνας ποῦ μετεχειρίζοντο ὅλοι οἱ Ἀργεντινοί.

Ἡτοιμάζετο λοιπὸν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν καγγελόθυραν τοῦ Ξενοδοχείου, διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ἀμέσως αὐτὸ τὸ σχέδιον, ὅταν οἱ φύλακες τὸν ἐσταμάτησαν νεύοντες ὅτι κάποιος τὸν ἐφώναζε. Ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν ἀπαραίτητον κ. Λοπέζ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκωνηγοῦσε.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Μόνον ὁ ἐπιλοχίας ἤξευρε τὸ ἐπίθετόν του. Οἱ ἄλλοι στὸ λόχο τὸν ἤξευραν καὶ τὸν ἔλεγαν Γιάννη. Ὅλοι τὸν ἐθεώρουν κουτόν, ἀφ' ὅσα ὅμως θὰ σᾶς εἴπω, κρίνατε σεῖς ἂν ἦτο κουτὸς ἢ ὄχι. Ὁ Γιάννης δὲν ἐχαλοῦσε χατήρι κανενός. Ἐδέχετο διαταγὰς ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἴσους του. Θὰ ἐδέχετο καὶ ἀπὸ τοὺς κατωτέρους του, ἐὰν εἶχε τοιούτους.

«Πᾶς, Γιάννη, νὰ μοῦ πάρῃς μιὰ πεντάρα τσιγαρέτα κ' ἕνα κουτὶ σπίρτα;»

«Πάω».

«Πᾶς, Γιάννη, στὸ χωριὸ νὰ γεμίσῃς τὸ παγοῦρι τσίπουρο;»

«Πάω».

Ἕνα μόνον ἐλάττωμα εἶχεν ὁ Γιάννης, ἔτρωγε πολὺ καὶ ὅταν ἡ Ἐπιμελητεία δὲν ἤρχετο ἐγκαίρως, ὑπέφερε περισσότερον ὅλων.

Ἐγίνετο ἡ μάχη τοῦ Λαχανᾶ. Οἱ στρατιῶται, χωμένοι μέσα στὰ προχώματα, πυροβολοῦσαν ἀδιάκοπα. Ἐσώθηκαν τὰ φυσίγγια, ποιὸς θὰ μοιράσῃ στὸ λόχο ἄλλα; Κανεὶς δὲν ἐσηκώνετο ὄρθιος νὰ σπάσῃ τὴν κάσσα καὶ νὰ μοιράσῃ φυσίγγια. Μόνον ὁ Γιάννης, κρατῶντας τὴν κάσσα, γύριζε ἀπὸ στρατιώτη σὲ στρατιώτη ὀρθὸς καὶ μοίραζε τὶς τῆς μεγάλες φοῦχτές του φυσίγγια, σὰν νὰ ἦσαν μαρίδες.

«Πάρτε φυσίγγια, παιδιά!» τοὺς ἐφώναζε.

Ὁ ἥλιος ἀπὸ πάνω ἔφλεγε τὰ κεφάλια, τὸ στόμα ἦτον στεγνό, ἡ γλῶσσα ξερή. Φωτιὰ ἀπὸ πάνω, φωτιὰ ἀπ' ἐμπρός, φωτιὰ ἔστελναν οἱ στρατιῶται, φωτιὰ κάθαιναν.

«Νερό, νερό, ἄχ λιγάκι νερό!!»

Τὸ νερὸ δὲν ἦτο μακράν· 150 βήματα πίσω ἦταν μιὰ μικρὰ βρυσοῦλα. Ποιὸς ὅμως νὰ σηκωθῇ ὄρθιος νὰ πάῃ νὰ φέρῃ;

«Πᾶς, Γιάννη, νὰ γεμίσῃς νερὸ τὸ παγοῦρι μου;»

«Πάω».

«Πάρ' καὶ τὸ δικό μου, Γιάννη, πάρ' καὶ τὸ δικό μου, παρ' καὶ τὸ δικό μου».

Καὶ στὴ στιγμὴ δέκα παγούρια ἐφόρτωσαν τὸ Γιάννη.

Πετάχτηκε σὰν ἐλάφι ἀπὸ τὸ πρόχωμα καὶ ἔφθασε τρεχάτος στὴ βρύσι, ἐγέμισε καλὰ καλὰ τὰ παγούρια καὶ γύριζε στὴ θέσι του.

Στὸ δρόμο ὅμως μιὰ σφαῖρα βουλγαρικὴ τὸν πέτυχε στὸ πόδι.

«Ὤχ! Μὲ λάβωσαν οἱ ἀτιμοι».

Ἕνας νοσοκόμος ἔτυχε ἐκεῖ κοντά.

«Πᾶμε κάτω στὸ χειρουργεῖο νὰ σοῦ τὸ δέσουν, πᾶμε γρήγορα, γιατί τρέχει αἷμα».

«Ὄχι, διψοῦν τὰ παιδιά, θὰ τοὺς πάω νερό».

Καὶ ὁ Γιάννης, ἀφοῦ ἦλθε στὸ πρόχωμα καὶ μοίρασε τὰ παγούρια, ἐγύρισε πίσω στὸ χειρουργεῖο.

Τώρα ὁ Γιάννης, ξαπλωμένος ἀπὸ κάτω στὰ ἔλατα, βόσκει τὰ πρόβατά του,

Στὸ σπίτι του, κοντὰ στὶς εἰκόνες τῆς μάγης τοῦ Ζαραντάπολου, τῆς μάχης τοῦ Κιλκὶς κλπ. ποῦ ἀγόρασε στὴν Ἀθήνα, ὅταν ἀφέθη, εἶνε καὶ ἡ φωτογραφία τοῦ βασιλιᾶ μὲ τὴν ὑπογραφή του ἀπὸ κάτω, τὸ Δίπλωμα τῆς τιμῆς καὶ τὰ μετάλλια τοῦ Γιάννη.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 102

(**) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 102

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Καὶ ὁ κ. Βωτιέ, ἀφίσας πρὸς στιγμὴν τὴν λύσιν τοῦ δυσκόλου αὐτοῦ προβλήματος, ἤρχισε τὰς ἑτοιμασίας του διὰ τὸ ταξεῖδί του κ' ἔλαβε τὰ κατάλληλα μέτρα, ὥστε νὰ μὴν αἰσθανθῇ πολὺ τὴν ἀπουσίαν του τὸ κατάστημα.

Τὸ βράδυ, τὴν συμφωνημένην ὥραν, ὁ καταστηματάρχης ἀντάμωσε τὸν μαρκήσιον Δερινὺ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου καὶ ἀμφότεροι, ἐφοδιασθέντες μὲ εἰσιτήρια κατ' εὐθεῖαν διὰ τὸ Λονδῖνον, ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὸ τραῖνον.

Ὁ μαρκήσιος, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, μόλις ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις μὲ τὸν συνταξειδιώτην του. Μόνον μετὰ τὸ σύντομον θαλάσσιον ταξεῖδι, εἰς τὸ ἄλλο τραῖνον, ποῦ τοὺς μετέφερεν εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσαν, ὁ μαρκήσιος ὡμίλησεν.

— Ἰδοὺ αἱ ἀπεφάσισα, εἶπεν εἰς τὸν κ. Βωτιέ. Θὰ δημοσιεύσω εἰδοποίησιν εἰς τὰς κυριωτέρας ἐφημερίδας, ὅτι προσφέρω ἀμοιβὴν 100 χιλιάδων φράγκων εἰς ὅποιον ἤθελεν ἀνεύρῃ ἢ ἤθελε βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς κασσετίνας, καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ εἰς ὅποιον ἤθελε δώσῃ ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ μέρους, ὅπου κρύπτεται ὁ κλέπτης.

— Λαμπρά! ἀνέκραξεν ὁ Βωτιέ· εἶμαι βέβαιος, ὅτι...

— Νὰ μὴν εἶσθε βέβαιος διὰ τίποτε, τὸν διέκοψεν ὁ μαρκήσιος, διότι δὲν γνωρίζετε μὲ ποιὸν ἔχομεν νὰ κάμωμεν! Μόνον εἰς τὴν τύχην εἰμποροῦμεν ἀκόμη νὰ ἐλπίζωμεν. Ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν κλέπτην, δὲν πρέπει νὰ περιμένωμεν τίποτε, τίποτε! Διότι αὐτὸς ξέρει καλὰ — μ' ἐννοεῖτε; — ὅτι ἡ κασσετίνα ἀξίζει πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας ποῦ θὰ ἔπερνεν, ἂν μᾶς τὴν ἐπέστρεφεν οἰκειοθελῶς...

Τί θησαυρὸν περιεῖχε αὐτὴ ἡ μυστηριώδης μαύρη κασσετίνα; — ἀπόρησε πάλιν ὁ κ. Βωτιέ. Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε...

Μόλις ἔφθασαν εἰς τὸ Λονδῖνον, ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Βωτιὲ ἔστειλαν τὴν εἰδοποίησιν εἰς τὰς κυριωτέρας ἐφημερίδας, καὶ μετὰ δύο ὥρας ἀκριβῶς, ὁ «Ἡμερήσιος Χρονογράφος» ἐπληροφόρει πρῶτος τοὺς ἀναγνώστας του περὶ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων καὶ τῶν ὅρων, ὑπὸ τοὺς ὁποίους προσφέρετο.

Οἱ δύο ταξειδιῶται εἶχον καταλύσῃ εἰς τὸ «Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον» καί, ἐπειδὴ ἡ εἰδοποίησίς των δὲν ὥριζεν ὥραν, ἐκάθηντο διαρκῶς μέσα, περιμένοντες ἐναγωνίως τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ μαρκήσιος Δερινύ, ὅλην νευρικώτερος ὅσον ἐπερνεῦσαν αἱ ὧραι, ἐτήρει ἀπόλυτον σχεδὸν σιωπήν, ποῦ καὶ ποῦ μόνον ἀνταλλάσσων μὲ τὸν σύντροφόν του ὀλίγας ἀσημάντους λέξεις. Οὔτε μίαν φορὰν δὲν τὸν ἐμέμφθη διὰ τὴν κλοπὴν τῆς κασσετίνας, μολονότι ὁ Βωτιὲ ἦτο κάπως ὑπεύθυνος δι' ὅ,τι συνέβη. Καὶ πρὸ τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς σιωπῆς, ηὔξανεν ἡ στενοχωρία καὶ ἡ ἀμηχανία τοῦ καταστηματάρχου.

Ὁσάκις ἠκούετο κρότος βημάτων εἰς τὸν διάδρομον, οἱ δύο ἄνδρες ἀντήλλασσον ἀγωνιώδες βλέμμα καὶ αἱ καρδίαι των ἔπαλλον δυνατά.

Οὕτω παρῆλθεν ἡ πρώτη ἡμέρα. Εἰς μάτην ἐπερίμεναν, οὔτε στιγμὴν ἀπομακρυνθέντες τοῦ ξενοδοχείου, τὴν κασσετίναν ἢ τοὐλάχιστον πληροφορίας. Δὲν παρουσιάσθη κανείς...

Τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἀπὸ τὸ πρωΐ, τὸ μαρτύριόν των ἐξακάρχισε. Ὁ μαρκήσιος δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ἐλπίδα. Μόνον ὁ Βωτιὲ ἐπίστευεν ἀκόμη εἰς τὸ ἀποτελεσματικὸν τῆς ἀμοιβῆς.

Εἰς τὰς ὀκτὼ τὸ βράδυ, ἀκόμη τίποτε... Ὁ Βωτιὲ ὁ ἴδιος ἀρχίζει πλέον νὰ ἀπελπίζεται καὶ δὲν τολμᾷ νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια εἰς τὸν σύντροφόν του, φοβούμενος νὰ ἰδῇ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀπείρου θλίψεως ποῦ εἶνε ἀποτυπωμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Εἰς τὰς ὀκτὼ καὶ εἴκοσι κάποιος κτυπᾷ τὴν θύραν.

— Ἔμπρός! ἀπαντᾷ μηχανικῶς ὁ Βωτιέ, στρεφόμενος μόλις καὶ μετὰ βίας.

Ἀλλ' ἀμέσως ἀναπηδᾷ καὶ τρέχει πρὸς τὸν μαρκήσιον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε κινηθῆ διόλου, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του.

Ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ, ὠχρός, ἀνάμαλλος, μὲ σχισμένα ροῦχα, εὑρίσκεται ἐμπρός του!

Ἡ συγκίνησις, ἡ ταραχὴ τοῦ μαρκησίου Δερινὺ ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Μωρὶς εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε διὰ πολλὴν ὥραν δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν...

Ἀσθμαίνων, μὲ διακεκομμένας φράσεις, ὁ νέος διηγεῖται γρήγορα τὰς περιπετείας του καὶ πληροφορεῖ τοὺς δύο ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀκούουν μὲ ἀγωνιώδη προσοχήν, ὅτι τὴν τελευταίαν στιγμὴν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ γέρω-Ρίφλ, τῷ ἐπετέθησαν ἐξαφνικὰ οἱ δύο ἐκεῖνοι ψευδοζητιάνοι, ποῦ τὸν κατεσκόπευαν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, καὶ τὸν ἀπεκάλυψαν εἰς τὸν «βασιλέα τῶν μεταμορφωτῶν». Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ φυγὴ τοῦ κλέπτου, τοῦ φοβεροῦ «Ρ», ὁ ὁποῖος ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ αὐτὴν τὴν φοράν.

— Ναί, μὰ θὰ τὸν ξαναπιάσω, εἶπε τελειώνων ὁ φίλος μας, θὰ τὸν ξαναπιάσω!

— Στὴ Γαλλία; ἠρώτησεν ὁ Βωτιέ.

— Ὄχι, ἐδῶ στὸ Λονδῖνον.

— Πῶς; νομίζεις, ὅτι θὰ ἔχῃ τὴν ἀφροσύνην νὰ...

— Δὲν εἶνε ἀφροσύνη, διέκοψεν ὁ Μωρίς, ἀλλ' ἀπεναντίας φρόνησις. Διότι ὁ κακοῦργος ἐδημιούργησε τώρα ἀνταγωνιστάς. Οἱ ἄλλοι, οἱ φίλοι τοῦ γέρω-Ρίφλ, ἐμπιστεύθηκαν τὴν πολύτιμον κασσετίναν καὶ ὡρκίσθηκαν νὰ τοῦ τὴν κλέψουν. Ὁ «Ρ» κρύπτεται μὲ ἕνα συνένοχόν του. Ξέρω τὸ μέρος...

— Ξέρετε ποῦ κρύπτεται, ἠρώτησε μὲ ἀγωνίαν ὁ μαρκήσιος, ξέρετε;...

— Ξέρω! ἀπήντησε σταθερῶς ὁ Μωρίς. Καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα νὰ σᾶς εὕρω. Ἔμαθα ἀπὸ τὴς ἐφημερίδες τὴν ἀφιξί σας. Πρέπει ὅμως νὰ πάρωμε ὅλα μας τὰ μέτρα, γιατί οἱ δύο κακοῦργοι εἶνε ὡπλισμένοι ὡς τὰ δόντια καὶ τὸ σπίτι, ὅπου κρύπτονται, εἶνε ἀπόκεντρο, ἀλληθινὸ φρούριο.

— Θὰ ξεσηκώσω ἐν ἀνάγκῃ ὁλόκληρη τὴν Ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου! ἐβεβαίωσεν ὁ μαρκήσιος· καὶ οἱ κακοῦργοι θὰ συλληφθοῦν, ὅση ἀντίστασι κι' ἂν κάμουν.

— Ἔτοιμα τὸ σχέδιό μου, ὑπέλαβεν ὁ Μωρίς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, ἀπόψε. Θὰ ὁδηγήσω τὴν Ἀστυνομία 's ἐκεῖνο τὸ μέρος. Δὲν ἔχει ὄνομα. Εἶνε στὴ συνοικία τοῦ Χαϊφήλδ, ἀλλὰ θὰ τὸ εὕρω ἀμέσως. Ἐφωτογράφησα τὸ σπίτι στὸ νοῦ μου καὶ μὴ φοβᾶσθε, θὰ τὸ γνωρίσω ἀδιστάκτως!

Ὁ μαρκήσιος ἐπῆγεν εἰς τὸ τηλέφωνον κ' ἐζήτησε τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

Μετὰ πέντε λεπτά, ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ, ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ ἀδαμαντοπώλης-ἐξήγχοντο ἀπὸ τὸ «Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον», μεταβαίνοντες πρὸς συνάντησιν τῶν ἀστυνομικῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Νίκη.

Ἡ προσωπικότης τοῦ μαρκησίου Ζὰν Ντερινὺ ἐπεβλήθη, φαίνεται, εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς λονδινείου Ἀστυνομίας — τὸν κόνσταμπλ, ὅπως τὸν λέγουν οἱ Ἄγγλοι, — διότι οὔτε οἱ γεροντότεροι πόλισμαν δὲν εἶδαν ποτὲ ἰσχυρότερον ἀστυνομικὸν ἄγημα, ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διηύθυνε τώρα ὁ ἀξιωματικὸς Οὐάτσων ἐναντίον τῶν δύο κλεπτῶν. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ σαράντα ἀστυφύλακας!

"Ολος αὐτὸς ὁ στρατὸς, κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Μωρὶς Ζιλλάρ, διηυθύνθη πρὸς τὸ Χαϊφήλδ καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀπομεμονωμένην οἰκίαν περὶ τὴν ἑνδεκάτην τῆς νυκτός.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

"ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,,

ΠΛΕΚΟΥΝ οἱ κάμπιες ταραχνόδιχτα
Στῶν πεύκων τὰ χλωρὰ ἀκροκλώνια,
Σὰν ἄνθη μυγδαλιᾶς ἀνάλαφρα
Καὶ μεταξόπλεκτα σὰ χιόνια.

Λευκὰ μαντίλια, σεῖωνται ἀνάερα
Στὸ χειμωνιάτικο ἀκρογιάλι
Καὶ ἀπὸ μακρυὰ κράζουν τὴν ἀνοιξι,
Γλήγορα νὰ γυρίσῃ πάλι.

ΑΠ' τὸ δάσος βαθειὰ φλόγες χύθηκαν
Καὶ ὅλα φεύγουν γοργά, δειλιασμένα,
Φτερωτά, σερπετά, στὸ συνάρπαγμα
Μιᾶς ἀκράτητης κι' ἄγριας ὁρμῆς.
Καὶ τὰ δέντρα εἶπαν: «Μόνα στὸν ὅλεθρο
Θὰ πομείνωμε 'μεῖς σκλαβωμένα;»
Κ' οἱ φωλιὲς τῶν πουλιῶν ἀποκοιθηκαν:
«Ὄχι μόνα' μαζί σας κ' ἐμεῖς!»

ΤΑΗΔΟΝΑΚΙ ἐξεφτερούγισε
Σὲ τριανταφυλλιᾶς κλωνάρι
Κι' ἡ τριανταφυλλιὰ ἀνασείστηκε
Ἀπ' τ' ἀνάλαφρο φτερό.

Τ' ἀνοιχτὰ της ρόδα ἐμάδησαν
Στ' ἀπριλιάτικο χορτάρι,
Κ' ἔπεσε ἕνα ἀχνὸ ροδόφυλλο
Σὲ τρεχούμενο νερό.

Ταξειδιάρικο ροδόφυλλο,
Τῶχε ἡ μοιρά σου γραμμένο
Σὲ μιὰ μαύρη, ἀχόρταγη ἀβυσσο
Σὰ ἀκρκουλα νὰ πνιγῇς.

Γιὰ νὰ φέρῃς, ἡλιογέννητο,
Δροσερὸ κ' εὐωδιασμένο,
Κάποιο μήνυμα' ἀπὸ τὴν ἀνοιξι
Στὰ κατάβαθα τῆς γῆς.

ΕΣΥ, ἡ γλυκεια, ἡ πανέμορφη,
ἡ μονάκριβη, ἡ καλή μας,
Χάρισμα κάποιας Μοίρας
ταιμένο ἀπὸ καιρο,
Βρυσούλα ἀργυροσταλαχτη,
στὴ διψασμένη αὐλή μας
Σκορπᾷς τῆς καλωσύνης σου
τὸ διάφανο νερό.

Οἱ πεταλοῦδες τῆς χαρᾶς
λευκὲς σὲ τριγυρίζουν
Καὶ πάνθη τῆς ἀγάπης
μὲ τὴ δροσιά σου ἀνθοῦν,
Βρυσούλα ἀργυροσταλάχτη,
τὰ οὐράνια ἀντιφεγγίζουν
Σ' ἐσένα ὅ,τι μέσ' στ' ἄπειρο
τὰ μάτια μας ποθοῦν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργον φαινόμενον

Εἰς τὴν Νορμανδίαν, ἕνας κτηνοτρόφος τῶν περιχώρων τοῦ Καέν, ἔχει ἕνα ἵππον, τοῦ ὁποίου τὸ ἐμπρόσθιον ἀριστερὸν πόδι εἶνε σχισμένον εἰς δύο, διχαλωτόν, ὡς πόδι προβάτου. Δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα τοῦ φαινομένου ἐκ φωτογραφίας.

Μία φωλεὰ

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὸν μεγάλον ἐξοχικὸν δρόμον τοῦ Νιουκάστελ, ἕνας σπουργίτης ἔκαμεν ἐσχάτως τὴν φωλεάν του μέσα εἰς ἕνα παληό, σπασμένον «τσαγερό», ἐγκαταλελειμμένον εἰς τὴν τάφρον ἐκείνου τοῦ δρόμου. Οἱ Ἀγγλόπαιδες τὴν ἐσεβάσθησαν καὶ κανεὶς δὲν ἀφήρεσεν ἀπὸ μέσα τὰ αὐγὰ τοῦ πτηνοῦ, ἂν καὶ τόσο πρόχειρα. Τὸ ἴδιον ἄρα γε θὰ συνέβαινε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα;...

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Γρέφος

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτικὸ τῆς Λήμνου

λιν
———
βο

Μ σύ.

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς

ΓΡΟΥ	ΔΗΣ	ΧΑΓ	Ο
ΠΟ	ΜΟ	ΣΟΣ	ΛΟΣ
ΓΕ	ΠΕ	ΛΙΣ	Ε
ΣΧΑ	ΒΟΝ	ΑΡ	ΚΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πόλεων τῆς Ρωσσίας.

γ'.) Δυὸ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου

Ghacun est dommage sage après.

Νὰ μετατεθοῦν καταλλήλως αἱ λέξεις αὗται ὥστε νὰ σχηματισθῇ μία παροιμία.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται, ἀπαραιτήτως, ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 120ου φύλλου

α') Ἐλβετία, Ρουμανία, Ἰταλία, Ὁλλανδία.—β') Οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν ἐν ὅλῳ 450. Εἰς τὴν μίαν αἴθουσαν ἦσαν 300, εἰς τὴν ἄλλην 150.

γ'.) A l'autre moitié.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1914, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.—Ὑπάρχουν καὶ τῶν ἐτῶν 1906—1913 καλύμματα τιμώμενα ἐπίσης δρ. 1,75 ἕκαστον.*

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

«Ἀμαλίτσα, σήκω νὰ ἰδῇς τὸ χιόνι» φωνάζει ἡ μαμά. Καὶ ἡ Ἀμαλίτσα στὴ στιγμὴ πετιέται κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Δὲν ρώτησε σήμερα πόσο εἶνε ἡ ὥρα, οὔτε παρεκάλεσε τὴ μαμά της νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ κοιμηθῇ «ἕλιγο ἀκόμη». Τρέχει ἀμέσως στὸ παράθυρον. «Τί ὡραῖα ποῦ εἶνε!» φωνάζει καὶ πηδᾷ ἀπὸ τὴ χαρά της.

Ἀφοῦ τυλίγεται καλὰ νὰ μὴ κρυώσῃ, τρέχει, μὲ τὴν ἄδεια τῆς μαμᾶς εἰς τὸν κῆπο γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνο, γιὰ νὰ πάρῃ λίγο χιόνι μὲ τὰ χεράκια της.

«Δὲν ἔχει σήμερα σχολεῖο», λέγει ἡ μαμά. Καὶ ἡ Ἀμαλίτσα, ἂν καὶ τὸ ἀγαπᾷ τὸ σχολεῖο, εἶνε εὐχαριστημένη ποῦ δὲν θὰ πάῃ, γιὰ νὰ κάθῃ νὰ θαυμάζῃ τὸ χιόνι. Τί ὡραῖα ποῦ εἶνε! ὅλα τὰ δένδρα κάτασπρα· οἱ κλῶνοι φορτωμένοι μὲ χιόνι. Ὅλα τὰ σπίτια κατάλευκα. Ἡ γῆ ὅλη ξημέρωσε ντυμένη μ' ἕνα κάτασπρο φόρεμα. Ὅλα αὐτὰ ἐνθουσιάζουν τὴν Ἀμαλίτσα, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζῃ: «Τί ὡραῖα ποῦ εἶνε! Τί καλὰ νὰ χιόνιζε πάντοτε!»

Ἔξω εἰς τὸν δρόμο περνᾷ μιὰ φτωχιὰ μὲ τὸ μικρό της. Τὸ ἔχει τυλιγμένο μὲ κάτι ράκια, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν φθάνουν νὰ τυλίξουν τὰ πόδια του καὶ τὰ χεράκια του, ποῦ εἶνε κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κρύο. Τὸ χιόνι πέφτει ἐπάνω του καὶ τὸ παιδὶ τρέμει ὅλο καὶ κλαίει.

Ἡ Ἀμαλίτσα ἀπὸ τὸ παράθυρο εἶδε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ καὶ ἔξαφνα τὴν ἀκούουν νὰ λέγῃ: «Δὲν ἤξερα, ὅτι εἶνε καὶ κακὸ τὸ χιόνι».

Ἀπὸ τότε ἡ Ἀμαλίτσα δὲν ξαναφωνάζει πιὰ «Τί καλὰ νὰ χιόνιζε πάντοτε».

Φράουλα

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Ὁ κώδων σημαίνει διάλειμμα. Οἱ μαθηταὶ ἀφίνουν τὰ θρανία των, καὶ μὲ χαρὰν σκλαβωμένου πουλιοῦ, λαμβάνοντος τὴν ἐλευθερίαν του, πετοῦνται στὴν αὐλή. Διάλειμμα. Λέξις προσφιλεστάτη. Ὅσοι ἐκάθησαν εἰς τὰ μαθήματα ἑδάλια ἐννοοῦν τὴν σημασίαν της. Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ παιγνιδιοῦ, τῆς συζητήσεως, τῆς διασκεδάσεως.

Θυμοῦμαι, ὅταν καὶ ἐγὼ ἤμουν μαθήτρια, μὲ τί λαχτάρα περμέναμε τὴν πρωΐτη ὥρα ὄχι γιὰ νὰ παίξωμε (τί λόγος!), ἀλλὰ γιὰ νὰ συζητήσωμε λιγάκι, βαλταρίζουσαι, γιὰ τοῦτο ἢ γιὰ 'κεῖνο.

Τώρα ποῦ ἐκεῖνα τὰ χρόνια πέρασαν, κάθημαι εἰς τὸ παράθυρό μου. Ὁ ἥλιος ἔξω γελᾷ χαρωπός. Εἶνε θαυμασία χειμωνιάτικη λιακάδα. Τὰ σπουργίτια χαρωπὰ τερετίζουν τὸ τσίου-τσίου των. Ὅλα κεριὲ εἶνε εὔθυμα. Μόνον ἐγὼ μελαγχολικὴ ρεμβάζω. Ἤκουσα τὸν κώδωνα τοῦ διαλείμματος, τοῦ ἀπέναντι δημοτικοῦ σχολείου καὶ τὰς χαρμοσύνους φωνὰς τῶν παιδιῶν, ποὺ τὸν ὑπεδέχθησαν, καὶ βγῆκα νὰ ἀπολαύσω τῆς παιδικῆς των χαρᾶς καὶ νὰ ἐνθυμηθῶ περασμένες εὐτυχίες. Ἀλλ' ἕνα δάκρυ ἐκύλισε στὰ μάγουλά μου. Ἀχ! γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ποτὲ εὐχαριστημένος, τελείως εὐτυχής; Γιατί πάντα ζηλεύει τὴ θέσι τοῦ ἄλλου;

Ροδοδάφνη

ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΪ ΠΟΥΛΑΚΙ

— Ἔλα, ἀηδονάκι μου μικρό,
μὴν εἶσαι λυπημένο,
φάγε τὴ ζαχαρίτσα σού,
μὴν ντρέπεσαι, καϊμένο.

Μέσ' τὸ κλουβί, πουλάκι μου,
θὰ τὰ περνᾷς ὡραῖα,
θὰ τρῶς ἀπ' ὅλα τὰ γλυκά,
θἄχῃς καὶ μᾶς παρέα.

Μὴν ντρέπεσαι, κελάϊδησε,
καὶ τὰ μικρὰ παιδάκια,
ὅπου τριγύρω σου θωρεῖς,
δικά σου εἶν' ἀδελφάκια.

— Δὲν θέλω ἐγὼ τὰ πλούτη σας,
δὲν θέλω τὰ γλυκά σας
καὶ δὲν ταιριάζει εἰς ἐμέ,
οὔτε κι' ἡ σύντροφιά σας.

Καὶ τοῦτο τὸ πλουμπουδιστὸ
κὶ τῶμορφο κλουβάκι,
ξέρε πῶς εἶνε φυλακὴ
γιὰ 'να μικρὸ πουλάκι.

Γι' αὐτὸ δὲν ἔχω δρεξι
κι' ἔχω μεγάλο πόνο,
μὲ λευτεριὰ νὰ τραγουδῶ
τότε μ' ἀρέσει μόνο.

Θαλασσοποῦλι τοῦ Σπόλου

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΓΙΩ

Ἀκόμα, ὅταν τὴν θυμοῦμαι, τὴν παλιὰ ὑπηρέτρια τοῦ σχολειοῦ μας, γελῶ γιὰ τὸ σέβας ποῦ τῆς κρατούσαμε. Ἀλλὰ τί σέβας νομίζετε; ἀπὸ φόβο καὶ τίποτα περισσότερο.

Ἡ κυρὰ Μαργιὼ ἦτο πολὺ αὐστηρά, ὀξύθυμη καὶ φωνακλοῦ. Ὅταν ἔβαζε τὲς ἀγριοφωνέρες της, ὅλο τὸ σχολειὸ ἐβούζε.

Μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ λείπῃ καὶ ἀποφασίσαμε μερικὲς ἀπ' τὴ τάξι μας νὰ βγοῦμε ἔξω νὰ παίξωμε. Πάνω στὴν οὐσία τοῦ παιχνιδιοῦ, νὰ καὶ ἔρχεται ἡ κυρὰ Μαργιώ. Ἀλλὰ δὲν τὴν εἴδαμε καὶ ἐξακολουθούσαμε νὰ παίζωμε, ὅτε μᾶς βλέπει καὶ βάζει τὲς φωνές: — Τί κακὸ πιὰ εἶνε αὐτό, δὲν ντρέπεστε, μιὰ στιγμὴ πιὰ δὲν μπορῶ νὰ λείψω καὶ χαλᾶτε τὸν κόσμο. Ἀ! μ' αὐτὸ πιὰ δὲν ὑποφέρεται, ἐγὼ θὰ τὸ πῶ στὴ δασκάλα σας, γιὰ νὰ μάθετε ἄλλη φορὰ νὰ εἶστε φρόνιμες.

Σοστισμένες ἀπ' τὲς φωνές της, ἐπήγαμε στὲς θέσεις μας καὶ πάσαμε τὰ γέλια γιὰ τὸ θυμό της. Πῶς θὰ τὸ πῇ τῆς δασκάλας, αὐτὸ δὲν μᾶς ἔνοιασε διόλου, γιατὶ πολλὲς φορὲς τὸ ἔλεγε, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμνε ποτέ. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ γελαστήκαμε. Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος, ἔρχεται ἡ δασκάλα μας καὶ ἀπὸ πίσω της ἀμέσως ἡ κυρὰ Μαργιώ· μᾶς κύτταξε ὅλες μ' ἕνα ἄγριο βλέμμα καὶ λέγει στὴ δασκάλα:— Κυρὰ δασκάλα, αὐτή, κ' ἡ ἄλλη, κ' ἡ ἄλλη (καὶ ἄρχισε νὰ μᾶς δείχνῃ μιὰ-μιά), δὲν ὑποφέρονταν μιὰ στιγμὴ ἔλειψα καὶ χάλασαν τὸν κόσμο, νὰ τὲς τιμωρήσῃς, γιατὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ πιά.

Ἡ δασκάλα, γιὰ νὰ μὴ τὴν δυσαρεστήσῃ μᾶς μίλησε κάπως σοβαρά, καὶ ἔτσι ἡ κυρὰ Μαργιὼ ἔφυγε ἱκανοποιημένη, ἀφοῦ μᾶς κύτταξε πρῶτα μ' ἕνα βλέμμα ἐπιδεικτικό. Ὅταν ἔφυγε, ἡ δασκάλα μας δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια γιὰ τὸ ὕφος τῆς κυρὰ Μαργιώ, ἀλλὰ καὶ μεῖς αὐτὸ περμένομε νὰ ξεθυμάνωμε, γιατὶ πιὰ δὲν μπορούσαμε νὰ κρατηθοῦμε.

Τρικυμία

ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΑ

Ἑπτὰ μῆνες εἶνε σχεδὸν ποῦ τὴν τελευταία φορὰ τὰ εἶδα — δύο χαριτωμένα μικρὰ κοριτσάκια — νὰ χαίρωνται σὰν ἀγγελούδια. Ἀλλὰ τώρα; Ἀλλοίμονον! Ἡ ἀστινόβολη ἐκείνη χαρά, δὲν εἶνε πιὰ ζωγραφισμένη στὰ προσωπάκια των. Ὁ διωγμός, ὄχι! αὐτὸς ὁ διωγμός!...

Ἔφυγαν τὰ καϊμένα ἀπ' τὸ ὄμορφό τους τὸ σπιτάκι, μὲ τὸν κύριο καὶ μὲ τὴν δεξαμενή, ποῦ ἦτο πάντοτε γεμάτη καθαρὸ νερὸ καὶ ἔπαιζαν ἐκεῖ τὰ βαπορόκια καὶ τόσα ἄλλα παιγνίδια. Ἔχασαν τὰς εὐτυχίας των ὅλας. Καὶ τώρα, αὐτὴ τὴ ψυχρὰ ποῦ τὰ εἶδα ὀλόχλωρα καὶ λυπημένα, ἐγνώρισα βαθειὰ μέσ' στὴν καρδιά μου καὶ αἰσθάνθηκα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ τί θὰ πῇ νἆνε κανεὶς μακρυὰ ἀπ' τὴν πατρίδα του καὶ μάλιστα... διωγμένος.

Κύμα τοῦ Βοσπόρου

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Εἰς κόλαξ εἶπε κάποτε εἰς τὸν βασιλέα τῆς Σικελίας Ἀλφόνσον τὸν Ε'.

— Σεῖς δὲν εἶσθε ἐκ τῶν κοινῶν βασιλέων, ὅπως ἄλλοι, Μεγαλειότατε. Εἶσθε καὶ ἀδελφὸς καὶ ἀνεψιὸς καὶ υἱὸς βασιλέως.

— Καὶ τί σημαίνουν αὐτοὶ οἱ τίτλοι; ὑπεκρίθη ὁ βασιλεύς, ἐλέγχων διὰ καταλλήλου τρόπου τὸν κόλακα. Οὐδὲν ἄλλο, πλὴν ὅτι φέρω τὸ ὄνομα τῶν προγόνων μου καὶ ὅτι τὸ ἀπέκτησα ἐκ διαδοχῆς, χωρὶς ἐγὼ νὰ κάμω οὐδὲν ἀξιόλογον κατόρθωμα, ὥστε νὰ κατέχω τὸν θρόνον διὰ τῆς ἰδίας μου ἀξίας.

Ἑλλὰς τοῦ Κωνσταντίνου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κική.—Εἶνε ἕξη καὶ μισή. Νὰ ἰδοῦμε σὲ δέκα λεπτὰ πόση ἀντιτραφῆ θὰ ἔχω κάμει;

Κουφοκεφαλάκης.—Δὲν θὰ σοῦ δείξῃ σωστά, Κικί μου, γιατὶ πηγαίνει πίσω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κεφαλλωνιτάκι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 3ην Μαρτίου 1915.

ΕΒΑΛΑΤΕ Μάρτη, νὰ μὴ σᾶς κάψῃ ὁ ἥλιος; Καὶ ἄρχισε νὰ καίῃ πολύ...Ξεύρω δύο μικρές μου φίλες ποῦ εἶνε ἀπαρηγόρητες, γιατί ἐξέχασαν τὴν προπομπνιὰ νὰ τὸ κάμουν καὶ νομίζουν, ὅτι τώρα εἶνε ἀργά. Μοῦ τὸ εἶπε τὸ πουλάκι μου. Πώ, πώ, τί Ἀρασάνες ποῦ θὰ κατανεήσουν ὡς τὸν Ἰούλιον!... Ἀλλὰ ὄχι, ἀστειεύομαι. Ἂς μὴ πιστεύουν τέτοια πράγματα. Εἶνε προλήψεις. Ἔχουν τὸ γοῦστό τους, ὅταν τὰς θυμᾶται κανείς· ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἀπελπισία, ὅταν τυχὸν τὰς ξεχνᾷ.

Διὰ τὸ πτωχὸ Κρητικόπουλο τῆς Ὠραΐας Γαλατείας, ποῦ θέλει νὰ γίνῃ συνδρομητής μου, ἔλοβα ἀπὸ τὴν Ναυτοπούλαν 5 δραχμὰς καὶ ἀπὸ τὴν Ἐλευθερωθεῖσαν Ἤπειρον 1 δραχμήν. Ὥστε, διὰ νὰ ἐγγραφῇ, δὲν λείπει τώρα παρὰ δρ. 1,50. Κάποιος, ἐλπίζω, θὰ στείλῃ καὶ τὸ μισόν αὐτὸ ὑπόλοιπον.

Ὁ Ἥρως τοῦ 1913 μοῦ γράφει: «Ἤκουσα τὴν συμβουλὴν τοῦ κ. Φαίδωνος καὶ ἔγεινα πρόσκοπος. Κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ὁμάδα τοῦ σχολείου μου καὶ κατόπιν εἰς τὸ κύριον, οὕτως εἰπεῖν, σῶμα, εἰς τὴν 9ην ὁμάδα τῶν Ἀνιχνευτῶν. Αἱ ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν προσκόπων εἶνε ἄριστα καὶ θὰ συνεβούλευα κάθε Ἑλληνόπαιδα νὰ γίνῃ πρόσκοπος, ἐὰν δὲν εἶνε τοιοῦτος, μετὰ τὴν τοσαύτην ἐξάπλωσιν τοῦ προσκοπισμοῦ». Ἀλλὰ τώρα, καθὼς μαθαίνω, ὁ προσκοπισμὸς θὰ γίνῃ ὑποχρεωτικός. Κάθε μαθητὴς θὰ εἶνε καὶ πρόσκοπος, κάθε σχολεῖον θἀποτελῇ μίαν Ὁμάδα.

Μαρία Κ. Π., σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ, ὅτι μᾶγαπᾶς πολύ. Δι' αὐτὸ θὰ εὐχαριστηθῶ πολύ, ἂν ἀπὸ ἀπλῆ ἀγαράστρια, ἡμπορέσῃς νὰ γίνῃς τακτικὴ συνδρομήτρια καὶ νὰ πάρῃς ψευδώνυμον, διὰ νὰ ἔχῃς μέρος εἰς ὅλην τὴν κίνησιν.

Κ' ἐδῶ, Φράουλα, ἐορτάσαμεν μεγαλοπρεπῶς τὴν ἐπέτειον τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἰωαννίνων. Ἀλλὰ φαντάζομαι πόσον συγκινητικωτέρα θὰ ἦτο ἡ ἑορτὴ εἰς αὐτὰ τὰ Ἰωάννινα, ποὺ ἐνεθυμοῦντο τὴν μεγαλειοτέραν ἡμέραν τῆς ἱστορίας των! Ἡ ὡραία ἐπιστολή σου μοῦ ἔδωσε μίαν σωστότερη ἰδέαν καὶ μ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ τοὺς παλμοὺς τῆς ἱερᾶς σας συγκινήσεως...

Χωριατοπούλα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐδιάλεξα καὶ σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν Λύσεων. Ἐμπορεῖς νὰ στείλῃς τὰς λύσεις καὶ τοῦ 1ου φυλλαδίου ἀκόμη, διότι δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη. Ἀλλὰ γρήγορα, διότι μετ' ὀλίγον θἀρχίσουν. Τὸ γράμμα σου ὡραιότατον. Καί, φαντάζομαι ὅλην τὴν χαρὰν ποῦ ἠσθάνθης, ὅταν εἶδες τὰ φυλλάδιά μου καὶ ἔμαθες, ὅτι ὁ καλὸς ἀδελφός σου σοῦ ἔκαμε τὸ ὡραῖον αὐτὸ δῶρον. Καὶ τώρα, ἐμπρός!

Ἄρρωστη ἡ Ξανθὴ Πεταλούδα, στὸ κρεββάτι, μὲ παραμαγούλες κ' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη καὶ μὲ πυρετόν. Καὶ ὅμως μοῦ γράφει μὲ τὸ χεράκι της, γιὰ νὰ μοῦ στείλῃ τὰς λύσεις της καὶ νὰ μοῦ παραγγείλῃ ἕνα τόμον. Τί ἀγάπη! Τῆς εὔχομαι μὲ τὴν καρδιά μου περαστικά, ἂν καὶ εἶμαι βεβαία, ὅτι, ὅταν θὰ διαβάσῃ αὐτὰς τὰς γραμμάς, θὰ εἶνε ἐντελῶς καλά.

Στεναγμὲ τοῦ Ἀνέμου, διὰ μίαν πρότασιν ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, ἢ δυὰ δύο, ἢ διὰ τρεῖς,—μαζί, εἰς τὸ ἴδιον φύλλον,— θὰ πληρώσῃς 25 λεπτά. Μετὰ τὰς τρεῖς αὐτάς, ἐὰν θέλῃς, εἰς τὸ ἴδιον πάντοτε φύλλον, νὰ κάμῃς καὶ ἄλλας, θὰ πληρώσῃς 5 λεπτά, ὄχι διὰ κάθε ψευδώνυμον, ἀλλὰ διὰ κάθε λέξιν. Παραδείγματος χάριν: «Ἐπιθυμῶ νἀνταλλάξω Μ. Μυστικὰ μὲ τὸν Φάωνα, Πηλέα, Γελλὴν Νεράϊδαν, Τέλλον Ἄγραν καὶ Βαλκανικὴν Συμμαχίαν». Εἶνε πέντε προτάσεις. Αἱ τρεῖς πρῶται κάμνουν 25 λεπτά. Αἱ δύο ἄλλαι, ἀπὸ τέσσαρας λέξεις πρὸς 5 λεπτὰ ἢ μία κάμνουν 20 λεπτά. Τὸ ὅλον λεπτὰ 45. Ἐννόησες τώρα; Τὸ ἐννόησατε ὅλοι;

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει Ζήνων ὁ Κιτιεύς: «Εἰς τὸ φυλλάδιον 6, Στοιχειόγραφος 65, τὸ πτηνὸν ποῦ λέτε πῶς δὲν τρώγεται, τρώγεται. Ἐγὼ ἔφαγα καὶ εἶνε θαυμάσιον». Ἂς τὸ μάθουν λοιπὸν ὅσοι... ἤθελαν τὴν λύσιν, καὶ ἂν τοὺς τύχῃ ποτὲ τέτοιο, ἂς μὴ τἀφήσουν.

«Ὡς ἀναφορὰ διὰ γραμματόσημα», Ὠρίων, δὲν γνωρίζω πολλὰ πράγματα οὔτε ὁ κ. Φαίδων, ποῦ θὰ ἤθελες νὰ σᾶς γράψῃ δι' αὐτὸ μίαν Ἐπιστολήν. Ἐμπορεῖς νἀποτυθῇς εἰς κανὲν κατάστημα, ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἐμπορεύονται γραμματόσημα,καὶ νὰ ζητήσῃς πληροφορίας καὶ τιμοκαταλόγους. Μὴ γράφῃς ὅμως «ὡς ἀναφορά», ἀλλὰ «ὅσον ἀφορᾷ». Εἶνε ἕνα λάθος ποῦ τὸ κάμνουν πολλοί, — πολὺ ἀστεῖον λάθος.

Ναί, Ἑλλὰς τοῦ Κωνσταντίνου, τὰ μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βὲρν εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ διδακτικώτερα ποῦ ἐμπορεῖ νὰ διαβάζῃ ἡ νεολαία. Εἰς παλαιούς μου τόμους ἔχω δημοσιεύσει πολλά. Δυστυχῶς ὁ Ἰούλιος Βὲρν ἀπέθανε καὶ ἄλλο ἔργα του, ἀμετάφραστα εἰς τὴν ἑλληνικήν, δὲν ὑπάρχουν.

Χάρις, ὅπως ἐδιόρθωσες τὰ «Κυπαρίσσια» σου, εἶνε τώρα δημοσιεύσιμα. Ἐπίσης σοῦ ἐγκρίνω καὶ τὸ ἄλλο ποίημα. Μὴ νομίσῃς ὅμως, ὅτι εἶνε τέλεια. Δείχνουν ἁπλῶς, ὅτι θὰ γράψῃς καλά, ἐὰν ἐπιμεληθῇς πολύ. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχεις, παρὰ κάποιο γοῦστο. Χρειάζεται πολὺς κόπος, διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς τὸ τέλειον. Αὐτά, ἐπειδὴ μοῦ ἐζήτησες τὴν γνώμην μου αὐστηρά.

Θέμε Βανιώτη, τὴν ἀξιοσημείωτη ἐπιστολή σου ἔδωσα νὰ τὴν διαβάσῃ ὁ κ. Φαίδων, ποῦ ἴσως κἄτι βγάλῃ ἀπ' αὐτὴ σχετικὸ μὲ τὸ ζήτημα. Ναί, θὰ πῶ εἰς ὅσους ἐνδιαφέρονται, ὅτι ὁ καθηγητὴς κ. Γ. Σωτηριάδης, εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, κάθε Σάββατον, 7—8 μετὰ μεσημβρίαν, διδάσκει νεοελληνικὴ λογοτεχνία καὶ τώρα μάλιστα ἀναλύει τἀθάνατα δημοτικά μας τραγούδια. Ἡ εἴσοδος εἶνε ἐλεύθερα γιὰ ὅλους. Ὥστε, ὅποιος θέλει, ἐμπορεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ὡραῖα αὐτὰ μαθήματα.

Ἐννοεῖται, Ἀμαρυλλίς, τώρα ποῦ ἔπῃρες καὶ ψευδώνυμον, ἔχεις ὅλα τὰ προσόντα διὰ νἀποτελῇς μέλος τῆς μεγάλης μου οἰκογενείας. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα μοῦ γράφεις καὶ περμένω καὶ τὰ περισσότερα ποῦ μοῦ ὑπόσχεσαι. Καὶ πάντα εἰς τὸν ἐνικόν. Ὅλοι οἱ φίλοι μου μοῦ γράφουν ἔτσι, ὅπως στὴ μητέρα των.

Ἔκαμες πολὺ καλά, Φοίβη· ἐὰν τὰ πρότα ἀπορριφθοῦν, δὲν σημαίνει τίποτε· θὰ ἐγκριθοῦν τὰ κατόπιν. Ὅλοι, καὶ αὐτοὶ ποῦ διαφώνησαν σήμερα, ἔτσι ἄρχισαν. Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ φράσις σου, ὅτι προπομπὲς νὰ σοῦ λείψῃ ἡ τροφὴ παρὰ ἡ Ἀιάπλασις.

Ὠραΐας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Μόζαρτ, Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη, Μελαχροινούλα καὶ Ματωμένο Ἡλιοβασίλεμα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Νοσταλγοῦσα, κ. Μιλωνᾶς, ἀ. Λεσβιακὴ Φάλαγξ, ἀ. (Ν. Ν.) Ἐθνικὸν Ὄνειρον. ἀ. (;;) Φάρος τῆς Μυτιλήνης, ἀ. (Ν. Δ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ Ἕλλην Πρόσκοπος (0) μὲ Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου, Ἀλβανοκτόνου Ἠπειρώτην, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Σημαίαν τῆς Ἀκροπόλεως,—τὸ Ἐθνικὸν Ὄνειρον (0) μὲ Πεταχτὴν Νεραϊδοῦλαν, Τέλλον Ἄγραν, Ἀθηναϊκὸν Διάβολον, Ροδοδάφνην, Χρυσολαμπίδα, Χάωνα.—ὁ Νεαρὸς Εὐελπὶς (0) μὲ Καστανὴν Γιαννιωτοπούλαν, Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων, Τέλλον Ἄγραν. —ὁ Σπινθὴρ τῆς Ἐλευθερίας (17) μὲ Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον, Αἴσθημα τῆς Πατρίδος, Μὴ μὲ Δησμόνει, Ἡρωϊκὴν Σάμον, Κιρκασίαν, Χρυσολαμπίδα, Τσούχραν, Μαρανθένα Ὑάκινθον, Γαλανὴν Χιωτοπούλαν, Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου, Ἀνθισμένην Βαμβακιάν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Μια ἀποκάλυψις» τοῦ Μυλωνᾶ· — «Πάνηξ Ἀλαμνήσεις» τῆς Πριγκιπίσσης τῶν Δολλαρίων.—«Γλυκειὰ σκηνογραφία» τοῦ Πειρασκτηρίου.—«Ὄνειρα ποῦ πέταξαν» καὶ «Ὁ Πόθος» τοῦ Σκλαβωμένου Ἕλληνος.—«Ἡ Ἐπιμονὴ νικᾷ» τῆς Ἀμαρυλλίδος.—«Δάκρυ καὶ γαμόγελο» τοῦ Μόζαρτ.—«Τὸ πρῶτο χιόνι» τῆς Φοίβης.—Διάφορα τῆς Χάριτος.—«Νέφη» τοῦ Πανελληνίου Πόθου.—«Ἀξιοπρεπὴς θρᾶσυς» τοῦ Κάστρου Καλαμῶν.—«Ὁ γραμματοκομιστὴς» καὶ «τὸ Τριαντάφυλλον» τοῦ Πόθου τῆς Ρόδου.—«21 Φεβρουαρίου» τῆς Ροδοδάφνης.—«Ἡμέραι εὐτυχίας» τῆς Φρόυλας.—«Ἀληθινόμυτος Ἑσπέρα» τοῦ Ἀλβανοκτόνου. Ἠπειρώτου.— Τὸ πορτοκάλι» τῆς Ὕστερης Ἀναλαμπῆς.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ Ἕνωσις τῆς Κρήτης» (ἀτελές)—«Τὸ πρῶτο ἐλεύθερο Πάσχα» (οἱ στίχοι ὄχι τόσο τεχνικοί· ἔπειτα. χωρὶς ψευδώνυμον, δὲν ἐπιτρέπεται)—«Τελευταῖοι λόγοι» (πασίγνωστοι)—«Ἴδεαι ἐπὶ τοῦ Παγκοσμίου πολέμου» (ἀκατάλληλον· ἁπλούστερα θέματα νὰ πέρνετε·—«Φιλία» (ἀτελές)—«Πατήσια» (ἀτέχνον)—«Ἀστυνόμος κατὰ Ἀστυνόμου» (πολὺ ἀτελές.)

Ἡ Ἀιάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἐνετικὸν Λέοντα (εἰς χάρτην τῶν λύσεων πρέπει νὰ γραφῇ ἡ συμπληρωματικὴ λύσις· εὐχαριστῶ διὰ τὸν νέον ἀγαραστήν)· Τρελλὴν Νεράϊδαν (ἐλυπήθηκα τὸ πτωχὸ παιδάκι, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! δίδε του πάλι νὰ διαβάζῃ τὸ δικό σου φυλλάδιο· ὁ δανεισμὸς δὲν μοῦ ἀρέσει μόνον ὅταν γίνεται εἰς εὐπόρους·) Φιλομαθῆ (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη· καλῶς νὰ ἔλθῃς! σὲ περιμένω·) Ἔνδοξον Κυανόλευκον (ἐστειλα·) Κεντρὶ τῆς Διαπλάσεως (ἐστειλα·) Κάστρον Καλαμῶν (ἐλήφθησαν· ὡραία ἡ ἐπιστολή σου·) Ἀπόλλωνα (ἔχει καλῶς·) Στάνλεϋ (ἐστειλα· περὶ τοῦ πολέμου δὲν ἔχω κάμμιαν γνώμην·) Ἀπόλλωνα (ἀπὸ τὴν Παρασκευὴ

εἶνε ἀδύνατον· δὲν προσθάνει τὸ ταχυδρομεῖον·) Κυματοβόλον Ποσειδῶνα (τὸ διεβιβασα·) Ἕλληνα Πρόσκοπον (ἔστειλα καὶ ὁδηγόν·) Φάωνα (βραβεῖον ἔστειλα· ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα·) Πλάτωνα Β. Μετ. (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασιν σου καὶ περιμένω·) Μικρὸν Ζωγράφον (κ' ἐγὼ ἐλπίζω·) Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων (ἦσαν πολὺ καλά, ἀλλὰ δὲν ἐκληρώθησαν·) Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν (περαστικὰ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου· ναί, ἔχεις τὸ δικαίωμα· θὰ σοῦ ἀπαντῶ μὲ τὸ ψευδώνυμον, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ὑπογράφῃς ἑκάστοτε·) Μίμην Ἀναστασ. (κύτταξε λοιπὸν νὰ εἶσαι συχνὰ καλός, γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά...) Ἀπόστολον Β. Δ. (βεβαιως, αὐτὸ εἶνε ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν συνδρομητῶν·) Νικόλαον Ε. Ναλ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) Φάρον τῆς Μυτιλήνης (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· γράφε μου·) Μαντίναν Π. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· πολὺ ὡραῖα αὐτὰ ποὺ γράφεις·) Ἕσπερον (εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902 ἐδημοσιευσα ὁδηγίας ἐκτενεῖς πρὸς σύνθεσιν καὶ λύσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων·) Ἄγρυπνον Φύλακα (ἔστειλα.) Ρουμελιωτάκι, Νοσταλγοῦσαν, Πειρακτήριον κ.τ.λ.—*Εἰς ὅσους* ἐπιστολας ἔλαβα μετὰ τὴν 3ην Μαρτίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Μαΐου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

161. Δεξίγριφος

Ὁ σύνδεσμος μ' ἐπιθετον
Καὶ ἄνθη συνηνώθη.
Κι' ἀρχαία γυνὴ διάσημος,
Σοφή, ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως

162. Συλλαβόγριφος

Ἀντωνυμία τὸ πρῶτον μου,
Μια μεταχὴ τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ ἀρχαία πόλις ἱερά,
Ἑβραϊκή, τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάγου Εὐζώνου

163. Στοιχειόγριφος

Ἄδικα τὸν κόπο κάνω
Κεφαλή, λαιμὸ νὰ βγάλω·
Νῆσος ἤτον καὶ τὸ πρῶτο,
Νῆσος εἶνε καὶ τὸ ἄλλο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γέρου τοῦ Μωριᾶ

164. Μωσαϊκὸν

Ὄρτυξ, πέρδιξ, πετεινός,
Ἰνδιάνος, φασιανός,
Ἀπὸ ἕνα τῶν δανειζουν
Καὶ ἄλλο ἕνα σχηματιζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθήματος τῆς Πατρίδος

165. Ἀστὴρ

* * * Ναντικατασταθοῦν οἱ ἀστερισκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται: ὁριζοντίως Μοῦσα, καθέτως ἰχθύς, διαγωνίως δὲ πτηνὸν καὶ ποταμός.

* * * \